

Església de Sant Julià del Montseny

Montseny

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Pl. de l'Església

Coordenades:

Latitud: 41.75949376236
Longitud: 2.3949025971743
UTM Est (X): 449699
UTM Nord (Y): 4623250

Classificació

Número de fitxa: 08137 - 1
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Romànic Barroc
Segle: XI-XIX
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal
Tipus de protecció: BPU
Observacions protecció: Normes subsidiàries de planejament. Catàleg de masies. 1983.
Data aprovació: dc., 04/05/1983 - 12:00
Número inventari: IPA 29195
Generalitat i altres inventaris:
Accés: Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat: Privada
Titular: Bisbat de Terrassa. C.Vinyals, 49 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Autoria de la fitxa: Marta Lloret Blackburn-Antequem, S.L.
Data de registre de la fitxa: dj., 16/12/2021 - 10:14

revisió:**Data de la darrera revisió:** dl., 29/05/2023 - 11:26

Descripció

Sant Julià de Montseny és una església d'origen romànic situada al centre del poble. Va ser notablement reformat al segle XVIII, quan se li va donar l'aspecte actual. De l'edifici primitiu conserva el campanar i algun mur. Al segle XIX va ser reformada de nou.

És un edifici de planta rectangular i tres naus amb l'absis poligonal. El frontis és típicament barroc, amb un portal d'arc escarser de pedra amb l'intradós motllurat, sobre el qual hi ha una fornícula d'arc de mig punt amb la inscripció: "28 MARS 1767" i una imatge del Sant de terracota. Sobre el seu eix hi ha una rosassa de pedra motllurada. Corona l'edifici un capcer semicircular acabat amb ceràmica i un pilar amb una creu metàl·lica a la part central. Al costat s'hi adossa el campanar de tres nivells, dels quals el central conserva arcuacions cegues llombardes. El darrer nivell s'obre amb finestres molt senzilles que presumiblement en substitueixen unes de geminades. Al seu costat hi ha adossada la sagristia, obra del segle XIX amb obertures ceràmiques.

Història

La primera referència documental de Sant Julià de Montseny és de l'any 1079, tot i que la parròquia ja apareix esmentada en un document de l'any 1004. Al llarg del segle XI l'església consta en documents de venda i donació i en el testament del bisbe de Girona, Bernat Umbert. Bona part de les notícies històriques que tenim de l'església s'han obtingut de les visites parroquials que s'hi van fer des de l'època medieval, ja que l'arxiu parroquial fou cremat durant la Guerra Civil. A la visita pastoral de l'any 1310 hi consta que l'església tenia un altar dedicat a la Mare de Déu, així com les queixes dels feligresos perquè el rector no tenia cap ajudant, perquè el beneficiat no complia les seves obligacions, per diversos casos d'adulteris per part de feligresos de la parròquia i perquè alguns feligresos es barallen i treuen el gra de les sitges que hi ha dins l'església o a la sagrera, entre d'altres. Almenys des de finals del segle XIV la parròquia estava sota el patronat del capítol de la catedral de Barcelona, que era qui nomenava al rector. A finals del segle XV l'altar de Sant Pere es trobava en mal estat i a les visites pastorals consta que s'havia d'arreglar. A principi del segle XV consten com a copatrons Sant Pere i Sant Miquel. Per aquest fet, es creu que el temple primitiu tenia tres absis. A la visita pastoral de l'any 1413 l'església tenia 20 parroquians. L'any 1508, quan n'era rector Miquel de Frago, l'altar major té la imatge de Sant Julià i l'altar de Sant Pere s'ha de reformar, com també el de la Mare de Déu. També hi consta que cal fer reparacions tant a l'església com a la rectoria. La primera vegada que s'esmenta una talla de la Mare de Déu és l'any 1567. L'altar del Roser s'esmenta per primera vegada l'any 1604, situat al costat del de Santa Maria i Sant Miquel, i té una Mare de Déu de marbre. El 1609 el bisbe mana construir un comunidor sobre l'església, del qual no se'n té més constància. Al mateix segle XVII trobem que el campanar i la teulada de l'església estan en mal estat, i la rectoria està en estat ruïnós. Al segle XVIII l'edificació romànica va ser reformada i ampliada, tot donant a la façana un aspecte típicament barroc. Encara en aquesta època, consta el delme que pagaven els masos de la zona al bisbat, que no serien abolits fins a la Desamortització de Mendizábal. L'any 1872 s'hi va fer la darrera reforma significativa. A la visita pastoral de 1921 hi consta que la parròquia té 5 cases agrupades i 90 de disseminades.

Bibliografia

COMAS, P.; CASTELLS, J. (1994). *Esglésies i ermites del Montseny i del seu entorn*. Cardedeu: Museu-Arxiu Tomàs Balvey.

GAVIN, J.M. (1990). *Inventari d'esglésies. Vol 23. Vallès Oriental*. Barcelona: Pòrtic.

Inventari del Patrimoni Arquitectònic del Parc del Montseny. Servei del Patrimoni Arquitectònic Local de la Diputació de Barcelona (1997).

Inventari del Patrimoni Cultural Immoble de Catalunya. Patrimoni Arquitectònic. Montseny (Vallès Oriental). Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. Generalitat de Catalunya.

MARTÍ, J.M, et al. (1981). *Catàleg monumental de l'Arquebisbat de Barcelona*. Vol I. Barcelona: Arxiu Diocesà de Barcelona.

PAGÈS, M. (2014). *Estels, ermites i esglesioles del Montseny*. Sant Celoni: Impremta Pagès.

PORTALS, J. (2004). *Montseny: història d'un poble*. Arenys de Mar: Els llibres del Set-ciències.

PLADEVALL, A. (dir.) (1991). *Catalunya Romànica*. Vol. XVIII El Vallès Occidental, El Vallès Oriental. Barcelona: Enciclopèdia Catalana.

VALL, R. (1983). *El romànic al Vallès*. Sabadell: AUSA.

